

TURBO BOOST

TRNAVÁCI SÚ TAKÍ BAŽINIACI

TEXT JURAJ HILTON (ARTATTACK.SK) FOTO ADAM BARTAS

NAJBLIŽŠIE
PLÁNUJÚ NOVÉ
PRSIA A PERY,
KOLAGÉN JE VRAJ
V MÓDE. OKREM
KOZMETICKÉJ
CHIRURGIE VŠAK
CHCÚ VELA
KONCERTOVAŤ.
AJ TAKÁTO JE
DNEŠNÁ PODÔBA
TURBO BOOST,
CHARIZMATICKEJ
DVOJICE
Z TRNAVY
V ZLOŽENÍ
KONKO
ALIAS BILLY
HOLLYWOOD
A BOY WONDER.

Hovoríte volne Ep?

Wonder: Ja som spokojný, počúvame samé dobré ohlasys. Od chalanov z mesta napríklad.

Konko: Dokonca aj mimo mesta. Čo som dokonca prekvapený, samé pozitívna.

Prečo Ep? Deväť skladieb je hranica, stačilo nahrať ešte jednu a už by to mohol byť album.

W: Preto, lebo nájskôr sme chceli vydať Ep a nie album.

K: Niekto by s takýmto materiálom určite vydal album, ale my sme to nechceli. Je úplne zbytočné vydávať album, keď nás ľudia ešte tak dobre nepoznajú. Možno sme boli známi pre nejaký relativne úzky okruh ľudí, naša taktika bola osloviť ďalších.

Myslíš si, že je nejaký zásadný rozdiel medzi Ep vo vašom pripade a albumom?

K: Vďaka Ep sme mohli ľuďom ponúknut' vyšikajúcu cenu, navyše sme tam dali bonusy, čiže tie tracky mohli tiež nejakým spôsobom výstup. Inak ako len cez internet. Týmto Ep sme ukázali nás záber a trackov je tam presne toľko, kolko potrebujeme na koncertoch.

Nad albumom rozmýšľate?

K: Už sa v podstate dohadujeme, čo a ako. Takže rátam, že sa to trochu oneskorí. Povedzme tak štyri-päť rokov.

W: Plánujeme tento október, ak sa nič nezmene.

Trnava je mesto celkom zvláštne. Čím to je?

W: Máme najsilnejších futbalových fanúšikov.

K: Dokonca Torula je veľmi silný fanúšik, ktorý sa objavuje na fotkách v nejednom denníku.

To sú však dosledky, takže prečo?

K: Sama príroda to tak chcela. Je tam jedna veľká patogénna zóna, ktorá pôsobí na všetkých obyvateľov tohto polostrova, a tým vzniká taký specifický druh človeka.

Homo trnavicus?

W: To preto, lebo Trnava vznikla na nejakej bažine.

K: Sme obyčajní bažiniaci.

To vás teraz budú mať ľudia radi! Ako a kedy ste sa dostali k rapu?

W: Ešte na základnej škole. Niekedy v siedmej triede. Poznal som to aj predtým, ale nejaký som to nevnímal. Potom som počul 2Paca, potom Cypress Hill a Wu Tang. Začalo ma to baviť.

K: Ja som začal počúvať na základke. Zrazu vnímať v tých trackoch ako Fun Factory také tie krátke rapové pasáže. Vtedy som si hovoril, že z tohto by som si dal celý track a zrazu kamoš došiel na kazetu s Ice-T, počul som to a hovorím si, že ved' to je úplne na piču. No aj tak som to celý týždeň počúval. Odytedy hip-hop milujem, zamil som sa s ním a aj keď som vtedy rozumel len dvom slovám z textu, tie ostatné som si aspoň domýšľal.

Kedy prišiel zlom, že teraz idem robiť vlastné veci?

W: Pätnásť, šestnásť rokov, vtedy som napísal svoj prvý text. Ani neviem, ako k tomu vlastne došlo, ale vyzeral dosť strašne.

K: Ja v nejakom podobnom veku. Prvý raz som zaslučoval nejakú Snoop Doggovu inštrumentálku a vtedy som si povedal: wau, takto to funguje? Odytedy som sa o hudbu začal viac zaujímať. A dnes, dnes som tu, mám vonku cédečko a robím rozhovor.

Tiež si pamätáte časy, keď sme na kazetu nahrávali dvadsaťsekundové slučky ikskrá za seba, aby to malo tri minúty.

K: Ja som už vtedy na to mal nejaký softvér, tam som si to zaslučoval a potom to u kamoša prehral na kazetu. Neuveriteľne veci, keď si na to teraz spomeniem.

W: Pamäťam si, ako sme ešte na základke nešli do školy, ale bavili sme sa tým, že sme sa nahrávali do amerických inštrumentálok.

K: Žili sme tým. Veril som hip-hopu a miloval ho. Každý deň som ráno vstal a hovoril si hip-hop, HIP-HOP.

W: Vtedy to bolo o čomsi inom.

K: Také čírejšie. Keď má človek pätnásť, tak úplne inak precituje veci. Vtedy je to tak milo naivné. Keď starneš, vidíš aj nedostatky.

W: Keď si vtedy šiel po ulici so širokými nohavicami, čajky sa na teba usmievali spôsobom, že heh, jebo. Dnes sa na teba usmievajú inak.

Plati teda, že sa to časom nejako zvrhlo?

K: To je jednoducho vývoj, takto sa to vôbec nedá bráť. Mnohí ľudia sa teraz utiahli do seba a doma pláču nad tým, že hip-hop nie je tým, čím býval. Vyvinul sa, ja tiež nie som taký, ako keď som mal pätnásť. Ako som dospel ja, dospel aj hip-hop, teraz je nám schopný vrátiť to, čo sme doň po tie roky dávali.

Ked' sme pri peniazoch, dá sa u nás hip-hopom živiť?

W: Ani nie.

K: Užívá ma, ale nežijem ním. Popri tom ešte robím.

W: Ešte to je hobby.

K: Hobby, do ktorého už nevráža peniaze a občas ti niečo vráti. Obidvaja sme na začiatku. Ktorý človek by však nechcel robiť to, čo ho baví?

W: Keď sme s Tučkom urobili prvý track, spýtal sa ma, či by som si niekedy vedel predstaviť robiť hip-hop za peniaze a ja som mu vtedy odpovedal, že ani nie. Ale to som klamal, jasné, že áno.

K: Aj keď sa sptýta malého decka, čo by chcel v živote robiť, tak nepovie čosi, čo ho nebaví.

Pýtam sa preto, či sa nebojite situácie, keď sa z hobby stane práca? Či tá radosť nezmizne?

K: Ak sa učíš od iných umelcov a pozoruješ, čo sa väčšine stalo, že prosté prvý album super a ostatné veci, čo dávali potom von, stáli za hovorno a bolo tam cítiť, že iba prevárajú svoje hity a neprichádzajú s ničím iným. Robia prachy a neriskujú s novými vecami. Ak si toto uvedomuješ, tak sa ti to nestane a radosť z tvorby ti ostane, lebo tvorba ostáva spontánna a nie výkalkulovaná pičovina.

Nestáva sa ti teda, že ráno vstanies, nechce sa ti, ale máš deadline a musíš?

K: Boli také chvíle, ale vtedy si poviem, že to dať musím, a v momente, keď si k tomu sadnem, tak sa dostenam do stavu, že jej, super. To je

hudba, jediná láska v mojom živote.

Ako sa nalaďate do toho stavu, keď sa vám nechce? Napríklad musíte na koncert a nemáte náladu?

W: Nemôžem povedať, že by som niečo robil nasilu. Baví ma to a mám z toho dobrý pocit a keď sa postavím na pódiu... To je pre mňa láska.

K: Keby sa ti aj nechcelo, tí ľudia ťa dostanú do stavu, kedy sa ti jednoducho chce.

Radšej vystupujete ako nahrávate?

K: Oboje má svoje čaro, sú to dva rozdielne pocty.

W: Nie, pre mňa je zaujímavejšie byť v štúdiu a tvoriť.

K: Na koncerty však vidíš odozvu na to, čo si vytvoril.

Necitili ste pri tomto Ep tlak, že je to debut, tak musíme?

W: Čo sa týka textov, vybral som tie najlepšie. Nebolo to tak, že teraz musím vybrať nejaký špeciálne len preto, že robím Ep.

K: Vždy sa však pozeráš na ľudí, čo by ich mohlo zaujímať. No 80 percent je zo mňa. Predsa nebudem dávať na Ep uspávanku, keď je tam len osem či deväť skladieb.

Čo vás inšpiruje?

W: Mám svoje obdobia a teraz je to Jay-Z. Možno to bude počuť aj z albumu, ale nechcem nič prezrádzať.

K: Ja sa nechávam inšpirovať rôznymi vecami, počúvam hudbu. Queen ma zabíja, lebo sú tam emócie. Počúvam Jamesa Browna, počúvam Arethu Franklin. Počúvam osemesdesať rokov, ktoré sa vracajú. A z producentov sledujem tých zabechnutých. Aj keď Timbaland či Pharrel sa už opakujú.

Dá sa aj prejav nejako naučiť, napríklad naučiť sa dýchať?

W: Áno, najmä na koncertoch a najmä, keď niekto ako ja, rapuje sám. Treba v tom mať systém, viedieť, kedy sa nadýchnut a čo môžem a nemôžem na pódiu robiť. Nemôžem tam poskakovovať, ako keby sme tam boli traja. Nie je to iba taká hra, treba sa nad tým trochu zamyslieť.

Kto ti je teda bližší, Jekyll alebo Hyde?

W: Hyde, mám rád zlobu. Občas mávam takéto paranoidné myšlienky.

To však treba konzultovať s psychológom.

K: To robí každú stredu.

W: Psychológia si ubalí a spolu to potom rozbereieme. Raz mi však dosť pomohol.

Dá sa vôbec na Slovensku rozprávať o nejakom undergrounde?

K: Hovorím, že trepať sa o tom dá a veľa skupín, ktoré sa už roky nevedia presadiť, o tom trepe. Vtedy sa začnú biť do pŕs, robiť si modriny a budú rozprávať, že sú underground. Na päťmiliónovom Slovensku sa predsa človek nemôže považovať za underground. Už na popovej scéne vidíš, že kto je trošičku lepší, hned vystrelí.